

ROCCO SIFFREDI

L'italià Rocco Siffredi és la figura europea amb més projecció internacional. Nascut fa 31 anys a Ortona, un poble pesquer de la costa adriàtica, Rocco ha protagonitzat més de 800 pel·lícules en deu anys d'activitat professional. L'any 1990 emigra als Estats Units i en poc temps va aconseguir convertir-se en la màxima estrella masculina del porno. Guanyador durant tres anys consecutius del premi al millor actor que concedeix anualment la prestigiosa revista *Adult Video*, Rocco és actualment l'actor més cotitzat: cobra uns 1.000 dòlars per escena sexual. Casat amb l'actriu hongaresa Rosa Tassi, el galant italià ha iniciat una prometedora carrera com a productor i realitzador.

—Com et vas iniciar en el món del porno?

—Jo volia treballar en el cinema X des dels tretze anys. Quan vaig emigrar a París, vaig conèixer l'actor Gabriel Pontello, que em va introduir en aquest món. Vaig fer el meu primer film al desembre de 1985. Es tractava d'una producció de Marc Dorcel dirigida per Michel Ricaud.

La protagonista era Platinette, una actriu francesa molt semblant a Marilyn Monroe.

—La teua carrera ha estat molt vinculada a la del director Mario Salieri.

—Sí, vaig treballar en la seua primera pel·lícula i vaig ser un dels seus actors habituals durant el seus inicis. Després ja no hem tornat a treballar junts perquè tenim concepcions distintes sobre com fer una pel·lícula porno. Salieri és un gran professional, possiblement el millor realitzador europeu, però li agrada controlar el treball dels actors i a mi m'agrada tenir iniciatives. Les diferències de criteri, però, no han afectat la nostra amistat.

—Com fou la teua experiència als Estats Units?

—Els primers mesos foren molt difícils perquè la indústria nord-americana és

Rocco Siffredi i Rosa Tassi. Una parella X.

molt tancada i competitiva. Les productores tan sols m'oferien 200 o 300 dòlars per pel·lícula quan la meua cotització a Europa era de 800 dòlars. Per fi, John Stagliano em va cridar per participar en una de les seues pel·lícules i després John Leslie em va elegir com a protagonista de *Chameleons*, que fou un gran èxit de crítica i públic.

—Creu que pot existir un porno per dones?

—El porno ha estat fins ara un gènere dedicat exclusivament a un públic masculí, però en els últims anys hi ha hagut un progressiu canvi de mentalitat. Conec moltes dones amb estudis i una bona situació econòmica i professional que s'interessen per les meues pel·lícules com a director. Les dones tenen una sensibilitat distinta i poden arribar molt més lluny. **Francesc Gisbert/ Lluc Soler**

JOSÉ MARÍA PONCE, EL PORNO AUTÒCTON

El sector del cine i vídeo porno a casa nostra comença a entrar en una fase de normalització. Ja hi ha actrius, actors, pel·lícules dirigides i produïdes aquí que funcionen en els circuits internacionals. José María Ponce és, actualment, l'únic director i productor de porno del país.

—Seria correcte dir que ets el creador del sector?

—En els últims deu anys, sí. Abans hi havia un sector, un cine eròtic, cine S, cine X, però la Llei del Cine de Pilar Miró, se'l va carregar. Tots es van haver de retirar. No era comercial. La massificació del vídeo ha augmentat el mercat de clients.

—Com ha afectat el vídeo la qualitat i l'estil de les pel·lícules?

—Ho ha distorsionat tot. D'una banda, permet fer produccions molt barates. Això vol dir que se'n fan moltes. Per tant, al cap d'un any, se'n fan moltes de dolentes. Ha funcionat, sobretot, perquè el porno és un cine que es veu molt còmodament a casa, en la intimitat.

José M. Ponce, director de cine. Ha dut el porno a Barcelona.

—Fer pel·lícules de més argument no és un contrasentit? El que vol el públic no és precisament un argument, oi?

—Hi ha un cert porno, el que es consumeix en cabines, en què la cosa que compta és veure l'escena. El client no vol que surtin explicant-li una història. La finalitat del porno és excitar la gent, és a dir, que se t'aixequi, fer-te una palla, o follar-te la noia que està amb tu. Si la llogues en un vídeo club, l'argument, etc., és més important.

—Quin tipus d'històries tenen més èxit?

—Jo crec que a Espanya tenen més èxit les pel·lícules espanyoles. Tinc una dada. En una sala X, una pel·lícula no passa de dues setmanes. Nosaltres hem estrenat *Club privado* a Madrid i ja va per la tercera setmana. Per què?, perquè la gent prefereix saber que la nena que carda a la pantalla es diu Mari Carmen. Així de clar. Ara, el que els agrada, concretament, no ho sé. En una cabina, segurament, escenes fortes: si a la noia li'n fiquen dues per davant, i dues per darrere, millor que només una, i si tots es corren alhora, molt millor.

—Quina ha estat l'escena que t'ha resultat més difícil de rodar?

—Va ser una en què un noi havia d'arribar amb un cotxe davant d'una casa, frenar, disparar contra el vigilant, que duia un Kalàixnikov, i matar-lo. Tot un matí. No tenia res a veure amb el sexe. O no sabien disparar, o no sabien morir-se. **Xavier Montanyà**